

Belák Cecília

VERSEK

Bátaszék

2005

Belák Cecília

VERSEK

Bátaszék

2005

Kiadta az iskola igazgatósága
Bátaszék, Kossuth Lajos u. 38-42.

*"Van úgy, hogy mindenünk megvan a világon,
és még sincs nálunk magányosabb ember - ez a magány
legbizarabb formája."*

(Freddie Mercury)

Anyám

Milyen is egy édesanya?
Mindegyik egy nagy csoda.
Milyen érzés ezt hallani: anya:
Az egy édes csoda.

Anya! Neked én is egy csoda voltam?
Mondd, ugye sokat sírtam?
most itt vagyok,
Neked verset írok.

Az én anyukám,
a kedves anyám,
ilyen nincs is több talán.
Ugye örülsz, drága anyám?

Anyám születésnapjára

Anyára nézek...
Nézem a két szemét,
kezébe virágot teszek,
s meghatom a szívét.

Friss tavaszi szélként,
téli kellemes hóesésként
simulok az ölébe,
mert gyermek vagyok én
neki örökre.

Életem

Örült düh vágat felém,
vak sötétség zárkózik belém.
Az életem tálalódik most elém.

Hol feltűnik egy vidám kép,
hol összetört, hol még ép.
Aztán jön a szomorú és mindent széttép.

Fény cikázik,
villámló bottal játszik.
Csak ennyi látszik.

Emlékek torlódnak felém,
mind oly nehéz,
mind pillanat volt még az elébb.

Szerelemgyilkosok

Mindketten mosolygunk szelíden,
szívünket marcangolja a szerelem.
Az örült láng tépi-mardossa széjjel,
majd szétvet minket kegyetlen kéjjel.

Azért születünk, hogy szeressünk,
szerelem-ábrándot naivan kergessünk.
Ábrándozni fehér felhők alatt,
titkos szót suttogni titok alatt.

Mert a szerelem gyilkosai vagyunk mi,
egymás szívét cafatokban tépjük ki.
A szerelem gyilkosai,
s egymás gyilkos szeretői.

Ez a végzetünk,
szeretünk, de kegyetlenül.
Mert Ámor nyila eltalált,
gyilkosok lettünk - szívünkbe trafált.

Treszner Tímea
2006

Treszner Tímea illusztrációja

Szeretlek

Bocsásd meg cselekedetemet,
hogy elraboltam szívedet!
De nem tehetek róla,
szívemnek te vagy uralója.

Én drága szerelmem
keresd meg szívemet.
Ha megtalálsz, te leszel a párja,
az én szívem már úgy várja.

Úgy szeress, mintha nem lenne holnap

Úgy szeress, mintha nem lenne holnap,
mintha szerelmünk futó volna.
Szeress, mert lehet nem leszek már holnap,
mert lehet elragad valami
s én nem tudlak tovább szeretni.
Szeress, szeress, mint gyermek a játékát,
szeress, mint tündér a szivárványt.
Szeress forrón és gyöngéden,
mert lehet, ez az utolsó Istenhózzád
és soha többé nem látjuk egymást.

Szerelemrobbanás

Vörösre mázolta szívemet a szerelem.
Forró lángja kéjesen éget engem.
Dinamit-szívem kanóccát lángra lobbantotta,
s érzéseimet kirobbantotta
egy barna arc s barna hang,
mely bennem újra s újra felcsendül.
Annak hangja, ki itt hagyott egyedül.
Mert elment a merénylő,
csak az éjszaka maradt utána, a sötétlő.

Egy szoborhoz

Oh, te merev arc,
min tükröződik az érzelemharc...
Itt állsz hideg talapzaton,
kőbezárt mondat az ajkadon.
Üres tekintettel bámulsz,
tudod; innen sosem szabadulsz.
Képek, emlékek e kövek mögé zárva,
titkok, miket csak e szobor láthat.
Oh, te köistenség!
Lelked kövek közé szorították,
"úgysem élsz" - mondták.
Oh, hogyne élnél!
Tekinteted a múlttól mesél,
élsz, igenis élsz!
Domborúak a formák, miket alakítottak rád.
Úgy várom, mozduljon meg a kezed,
hisz olyan vagy, mint mi, emberek.

A bánat szigetén

Egyedül ülök a bánat szigetén,
szívem búját elküldöm neked én.
Megírom szívem széttört szerelmét,
szívem összes keservét.

A bánat szigetéről megüzenem neked,
te voltál, ki széttörted szívemet,
szerelmem most már hiába kéred,
hisz elvesztettem minden szépet.

Az élet csillámló tengerén
a hullámok közt elvesztem én.
Elvesztem szerelmedben,
elvesztem az életben.

Te voltál az, kit tudtam szeretni,
te voltál az, kit tudtam becsülni.
De te kinevettél és elküldtél,
szívembe éles kést döftél.

Most már hiába keseregsz,
most én vagyok az, ki nevet.
Szívem után hiába hízelegsz,
hisz nem vásárolhatsz szerelmet.

Sóhajtvá nézek fel az égre,
könnyezve emlékezem a régi szép időkre.
A régi időkre, mikor még szerettél,
mikor még szerelmemen nem neveltél.

Levelem írását be is fejezem én,
sóhajtvá itt a bánat szigetén.
Behunyom szemem és rád gondolok,
arra a srádra, akit sokszor csókolok.

Egyedül

Mondd, mi az a távol?
Mikor a holnap elsodor a mától!?
S az, amit látok, csak csupa-csupa
képzelet?
Elmélyedek..
Ismerősök lépdelenek
el az ablakom előtt.
Most már ez is eljött.
Elfutott az idő
s itt hagyott egyedül.
Mélyen, félek legbelül.
Mi lesz ezután?
Hogy lesz tovább?
Mindegy, hagyom, hogy
az idő elsodorjon tovább...

Treszner Tímea illusztrációja

Színjáték

Aranyló színpad, csupa fény,
aranyruhás lány a közepén
táncol, kering a tetején,
aztán megcsúszik, elbotlik szegény.
Feljő a színpadra egy legény,
felsegíti őt, udvarias - ez tény.
De hirtelen kést ránt, s szúrja belé,
hogy a lány a fájdalomtól elalél,
s meghalt a szűrástól.
Ekkor fogja keze közé a legény,
csókot lehel szája felé,
majd hagyja, had csússzon a lány lefelé.
Morbid színjáték a legényé,
ő a tél, a gyilkos szürkeség,
ki megölte a nyarat, ilyen az irigység.
Majd hajlongva távozik a két színész,
hiszen tavasz-nyár-ősz-tél,
csak színjáték az egész.

Valahol...

Valahol,
Távolí egek csillagzata alatt,
Hol sírva fut le a csilaghullás,
Távolba merednek büszke hegyek
A vörösen vérző, nagy ég alatt.
Mint kevély donnák,
Kik férjüket siratják,
A Nap után az utolsót sóhajtják.
S az égre csókos csillagot
Egy titkos kéz hullajtott,
S a Föld szerelmesen sóhajtott.
Ruhája: zöld hegyek, kék vizek
Rajta lágyan lebegett,
Ahogy keze a Napnak búcsút intett.

A hullócsillag

Átfut egy csillag az égen,
aztán kialszik fénye,
ismét meghalt a mindenség
egyik gyermeke.
Fekete anyja némán terül széjjel,
a tisztos hölgy; az éjjel.
Gyászruhájába kapaszkodik
maradék gyermeke.
Ő nem sír, nem is panaszkodik,
hallgat s kinyúl spirálos karjával,
magához öleli a csillagokat,
akik megmaradtak anyjukkal.

Felhők

Ültem és néztem a felhőket,
ahogy úsznak el fölöttem.
Lassan formát ölt a fehér felhő,
juhászt, felhőbirkát terelő.

Amott úszik egy sárkánygyík,
mellette egy gyermek sír.
Mert felhőlabdáját elfújta a szél,
apró csillagokra bontva szét.

Fekete lepel borult rá az égre,
felhő-álmokat elterelve messzire.
Láthatatlan kéz rá csillagot emelt,
s erre egy felhő esővel felelt.

Őszi emlék

Szétfolynak a felhők az égen,
Néma dermedtség vetül vissza nékem.

Szürkén szisszenve szökken a szél,
Pirosló pírt hozva az arcokra, fújtatva zenél.

Lehajtott fejjel könnyeznek a fák,
Hullnak levelei; pirosak, barnák, sárgák.

Temetésen vesz most részt a világ,
Barnára zsugorodva meghalt minden virág.

Az égen a temetés papjai jönnek,
Fekete varjak a halottnak károgova köszönnek.

Udvarunkon állok, körülöttem haldoklik a világ,
Szél csapkodott, hajlongott a diófaág.

A szél keringőt járt a levelekkel,
Ujjával karmolászva az ablaküveget.

Míg odabent mindenki fázva elbújt,
Én vigasztaltam a tájat, mi elbúsult.

Szállni akartam, mint odafent a varjak,
Üvöltöttem a szélbe, vigyen oda, hol a madarak vannak.

De nem, az ég csak meredt némán rám,
Nem hallgatta meg madarakhoz szóló imám.

S a felhők különös szürkeséggel folytak az égen,
Néma dermedtséggel hunyorogva le nékem.

Mayer Anna illusztrációja

Naplemente

Álomra hajtja fejét a nappal,
S lopva a horizont alá süllyed
Egy szívszakajtó, szomorú dallal.
Véres szeme a távolba mered,
Hova szórt aznap enyhe meleget.
Aranyruhájából mi még megmaradt,
Lágyan aranyozza be a dombokat.
Merre a Nap járt,
Most árnyék lép helyébe.
Merre meleg fénye csordogált,
Most hideg úr folyt medrébe.
Még a falu házait aranyba vonja,
Majd kezeckéit főlön elhúzza.
Ágya messze a horizont alatt
Egyre csalogatja, vonzza haza.
Ma már eleget haladt,
Arany fénye megfakult, elsápadt.
Már el is tűnt messze a dombok alatt,
Csak egy árva fa integet
A kékbe bukó bíbor kék alatt.

Alkony

Szürkévé vált az ég felettünk,
Csillagok botladoznak fel az égre.
Utolsó megkönnyebbült leheletünk,
Nyugovóra térhetünk végre.
De csitt! - mi hangzik ott kint?
Traktor zötyög el a ház előtt,
S magával hozza a dolgozó kint,
Mit dolgoztak odakinn a mezőn.
Majd elhalkul mind,
Lassan legurul egy redőny,
Öreg néni békés szuszogással tekint
Mögüle - tán érzi a szemfedőt?
...Felhangzik az aprónép koncertje,
Sötétzöld fűben készülődnek az ünnepre.
Kis tücsök ciripeljed, húzzad, amíg lehet,
Mert holnap tán cipő alatt leled végzeted.
Barna árnyak húznak feljebb,
Látom a szunnyadó kertet, benne
A holnapra pirossá érő epret.
Szunnyadj! Csak gyúljon meg benned a napfény,
Mit aznap szorgosan elnyeltél...
Aludj kert s mellette az istálló,
Benne minden pók és disznó.
S át a mohás téfnk felett
A szomszéd udvart elképezem.
Hallgass te birka, ne bégecs!
Csöndet, csöndet kíván az est.
Ne törje meg más a csendet,
Csak denevérek puha szárnya,
Röpköd pici csattogása.
Velük csak a tücskök zenéljenek,
Hiszen a madarak már elültek.
Még pár kutya ugat -
Leüvöltik az égről a holdat.
Mert ő csókra hívta a Földet,
Kit szenvedélyesen ölelget.
S csillagok fényes záporában
Ülték éji nászukat a szunnyadó világ felett.

Estefeje a határban

Lassan elalszik
a nyári délután,
kicsi pille megtelepszik
a lágyan hajladozó búzán.
Bevörösödik az ég boltja,
mint síró embernek a
szeme alja s
az esteledő délutánba
belelehel a szél susogó hangja.
Nádas fölél tornyosuló fák,
vízparton pöffeszkedő békák,
minden egyes bokor és fűszál,
bozótban lapuló állatkák
figyelik megülve a csendet,
hogy az éjszaka végre ismét
elérkezett.

Az éjszakai Bába

Elbukkantak a csillagok,
halványan táncolnak az égen,
alattuk hullámoznak a dombok,
egymást átkarolva szépen.

A templomból harangzúgás jő,
messze szállótelt hangját
hátára kapja egy lány szellő
s szórja vele a béke dalát.

A madarak is elhagyják
a bíborba bukó kék eget
s így a templomtornyát
denevérek környékezik meg.

Lassan el is halkul már,
csöndessé válik a domb.
Nem rezzen az ág,
nem hajol a lomb.

Odafenn már kiterült
a csillagokkal hímzett szőnyeg.
A falu fénye belemerült,
belesimult az éji csöndbe.

Esti, őszi gondolat

Fodros habú szél lengedez,
Tükrös tócsában száraz levél evez.
Oly keserű most a bú,
Csönd van és fagy, kihalt a falu.

Szikrát szórva táncol a hideg,
A világ könnyétől nedves az ablaküveg.
Rátényerel, orrát az ablakhoz nyomja,
Jeges ujjával az üveget kaparja.

S a világ, fázva takaró alá bújik,
Sötét dunyhán csillagok fénye fénylik.
A falu dermedt álmában
Még felvonít egy-egy kutya kínjában.

...Hallgatom s szemem a parázsló tűzre téved,
Pattog, haldokló fák csontja reped.
Arcomra vetülő lángja táncol,
Pillámon lassan megtelepszik az álom.

Anyám puha arcára csókot lehelek,
Ölelésemben együtt dobbannak a szívek.
Aztán a pusztá csend ölel át,
A légben lebegő néma kabát.

Lehunyor szemem s álmodom,
Közben a világ változik, míg alszom
Virágok újranyílnak s megfagynak,
Az emberek élnek, szeretnek és meghalnak.

Suttogás az éjszakában

Sötét van,
csend a szobában.
Este van,
nyugalom a nappalban.

A szív végre megnyugszik,
minden, mi élő, elalszik.
Az ember lelkére béke száll,
minden, mi volt, messze száll.

A csöndbe
egy hang tör bele.
Megszűnik a varázs,
eltűnt a némaság.

Mint szélsuhogás,
oly halk a suttogás.
A sötétben parázslik a szó,
fekete isten a suttogó.

Ki az, ki megtörte
az éj mély csendjét?
Ki az, ki elvitte
az est kincsét?

Halkul a suttogás,
a szobára ismét
csend száll.
Az éj visszakapta mély csendjét.

Éjszaka

Sötét éjszakán
rejtezik a talány.
Félelem játszik,
a szív nem nyugszik.
A feketeségben
sötétség remeg.

Hol vagy bátorság?
Inamba szálltál tán?
Ily éji órán,
hol a vad orkán,
sötétség tanyáz.

Ne hagyj itt
lélekjelenlét!
Szívem, ne félj!
Mitől félsz
hát mondd meg
nekem!

Kutyák ugatása,
denevérek csattogása
bántja az éj
fekete csendjét.
Nyugalmat! -
kiált a szív.
Majd enyhe álom
az, ami békít.

Álom-bálban

Lágy zene szól,
csillogó-villogó nép bókol,
hatalmas ruha repül, táncol.

Pompába öltözött nép
keringőt kering, nevetgél...
Pezsgőt iszik mind, jól él.
Kacagás, rózsairat lengedez,
valaki lopva csókot szerez,
s a legyező hevesen lengedez.

Izgalom a tetőfokon,
tangó vibrál a lábakon,
kíváncsi Hold bámul be az ablakon.

Hajnal hasad, megpirkad,
főúri bálnak vége szakad,
kinyitom szemem, álmom elszakad.

Búcsú az álomtól

Eljött a hajnal
és feljött a Nap,
álmat ez törte szét,
s elvesztette szépségét.

Irigy az éber elme,
nem várja meg,
míg álom betelne
szépen végre.

Irigy az élet,
nem hagyja, hogy elérjen
engem a végzet.
Soha nem ér véget.

Búcsú az álomtól,
ez kínoz mostantól.
Újrakezdeni egy napot,
s várni a holnapot.

Mayer Anna illusztrációja

Fekete lovas

Bársonyfelhők vonulnak az égen,
Szürke köd úszik az alvó vidéken.
Fekete lovas vágat a kietlenségben.

A fák kopaszon karmolásszák az eget,
Összebújnak a homályban, mint a néma keresztetek.
S a magányos lovas egyre csak üget.

Keringenek a szürke kísértetek,
Ősi birtokon óriások a fekete hegyek.
Kísérik a lovasat a titkos szemek.

Sápadt hold fénye vetül a földre,
Ezüstös fényt szór a romos temetőkertre.
Ő ügyet sem vet rá, csak üget egyre.

Zörög a rekettyés, a vadrózsabokor,
Áldozatára villantja szemét a bagoly.
Sötétbe burkolja a lovasat a várórom.

Sercen a láng az izzó fáklyán,
Éjfélt út az óra a vár tornyán.
Árnyék ül a titokzatos lovas arcán.

...Kereskedő, mint állította magáról,
Megnyugodva szól le az ór a vár faláról.
S a lovas leszáll sötét lováról.

Teli az asztal sülttel s borral
Roskadozik gyümölcscsel, minden földi jóval,

De csak áll némán a lovas, takarózva talpig bíborral.

Bíbor leng könnyedén a légben,
Csillagok táncolnak odafönn az égben
Bíborban rohanó alakot fűrésztik
fullasztó kékségben.

Komor köves csigalépcső köve koppan,
Árnyékok feszülnek a sötét sarokban,
Megakad a szellő a brokát damasztban.

Sóhaj száll föl a rózsavörös ajkáról,
Porcelánkezek csúsznak le a
selyemtakaróról,
Nem tud az áldozat a vadászról.

Vörös vér patakzik a hideg csók nyomán,
Tekergőzve csordogál az alvó hófehér nyakán.
Gyilkos mosoly suhan át a vámpír arcán.

Vége, elernyed, s keze enged,
Utolsó út szíve, utoljára sóhajt egyet.
Elég volt, ivott már eleget.

S bíbor suhan a légben,
Fürdik az istálló a fáklyák fényében.
Fekete lovas vágat a kietlenségben.

Budapest

Hatalmas az alatt elterülő táj,
évszázadok hatalmassága adta báj
komor és fenséges házakban köszön vissza,
hidegen felpillantva rám.

A Gellért-hegy, mint egy ősőreg óriás,
terpeszkedik Buda rögös hátán,
és apró kis férgek; turisták nyüzsögnek
ösvényektől barázdált arcán.

Hideg, kék szikláján ülök, talán a bibircsókján,
s merengek a szembeütköző
minivárosnak tűnő város varázsán.

Langymeleg nyári szél fűjdogál,
forró ujjakként körülölel,
megrészegítve tréfál velem,
s régmúlt hősokeket elevenít fel.

Talán egykor itt álltak, e helyen,
hol én most e varázsban foglalok helyet.
Régvolt, régmúlt meséi életre keltek,
s aztán a tovalengő nyári szélben
továbblebegtek.

A Duna

A Nap ezer kristálya lebeg a vízen,
Fehér sirály szárnya feszül az égen.
Felhőtengerben vitorlaként csapkod egyre,
Majd bukfencet vet a kék víz felszínére.

Lustán hömpölyög a Duna vize,
Zöld vadkacsa komótosan úszik vele.
Nem törődik ő a cikázó sirállyal,
Lassan sodortatja magát az árral.

Kékben hentereg a szél a vízen,
Táncára dús lombú fák levele zizzen.
Végigkíséri a táncoló Duna útját,
Meg-megcibálja kék ruhája fodrát.

Gyöngysorként fekszik a kövezés,
Kék Duna ruháján ez a díszítés.
Szalagként hidak feszülnek fölötte,
Melyeket díszként emberkéz kötötte.

Partján sudár nyárfák állnak,
Rá ezüstös kacajjal suhogva kacsintanak.
S válaszként a Duna habja kacagva érint partot,
Összekötve vele sok nemzetet, országot.

Mert hiába, hosszú a Duna útja,
Vele a távot sok csónak s hajó futja.
Így lel benne sok ember örömet,
Hisz a Duna nem szétválaszt, hanem összeköt.

Báta tájkép

Ki messziről néz le e földre,
csodás látvány résztvevője.
Kicsiny házunk fölött kicsiny hegyen
húzódik a Fecske-völgyem.
Kicsiny falum én innen nézem,
szememmel beleveszve a mindenségbe.

Kékbőrű, kövér kígyóként
tekereg a vén Sárvíz,
szántót, sást bontva szét,
folyik a kék víz.

Hatalmas, zöld birka
minden egyes dús lombú fa.
Lustán hajladozik minden a légben,
lustán élém folyva, mint egy képen.

Idegen ezt nem értheti,
idegen, más ember nem szeretheti.
E végtelen főveny, e dús táj
az otthonom, békés kis hazám.
Kék és zöld itt egybeolvad.
Szépségét egy angyal, tán egy isteni festőtől,
mint Prometheus, elloptad?

Tán hazám védőszentje,
cseppnyi kis aranytestű szűz,
kit sóvárgó szerelem folyton űz,
az ég festékes vödrét elemelte,
s e csodás tájat festette meg vele...?

Csöppnyi kis tündér,
belém költözött, bennem él.
Halkan suttog, mesét regél.
Belém sulykolta e gyönyörű tájat,
megjegyeztetve velem minden szépet,
minden báját.

Önéletrajz

1986-ban születtem Szekszárdon, és a Sárköz „tündéerkertjében”, Bátán élek szüleimmel és nővéremmel. Általános iskolai tanulmányaimat szülőfalumban végeztem, jelenleg a bátaszéki II. Géza Gimnázium végzős diákja vagyok.

Az irodalom iránti fogékonyságom már korán megnyilvánult. A gyermekkor könyvei is az iskolában megismert alkotók egy új világot tártak fel számomra. József Attila és Edgar Allan Poe művei nagy hatással voltak rám, s verseimen érződik költészetük hangulata. Először 1999 és 2000 tájékán ragadtam tollat, és a nagy elődökhöz hasonlóan próbáltam leírni érzéseimet, gondolataimat. Az első szárnypróbálgatások után verseim kezdtek komolyabbá, kiforrottabbá válni, de még sokat kell fejlődnöm. Legszívesebben az éjszakáról, az embertől nem háborgatott környezetről és szülőfalumról írok.

Rendszeresen jelennek meg verseim a Bátai Hírlapban, s gyakran szerepelek kulturális műsorokban.

„Az én világom”, költészetem nem politizál, nem harsog nemzeti jelszavaktól. Csak megfogok pillanatokot, képeket, jelentéktelennek tűnő dolgokat, és a költészet ecsetjével – az írással – az irodalom vásznára festem őket.